

Vážení voliči, dobrý den,

exposlanec Zdeněk Kořistka, dostal podobnou odpověď jako já nyní od Ústavního soudu.

Jistě si pamatujete, že byl tehdejší parlamentní stranou, které zde nebudu dělat reklamu, nařčen z křivého osočení, byl to ten případ, ve kterém figuroval zločinec – lobbista Dalík. Exministr Jan Kalvoda, který se nyní živí advokací, mu se soudy pomáhal – Zdenkovi připravil 20-bodový výčet paragrafových citací zdůvodňujících, že soudkyně Zdenka Kořistky je podjatá (samozřejmě, že nevíte – protože cenzura tuto informaci ven nepustí, že po 7 – letém soudním boji Zdenek vše vyhrál – právoplatný rozsudek soudu přiznává, že se exposlanec ničeho protizákonného nedopustil – naopak, tehdejší parlamentní strana ho chtěla zkorumpovat a on se nedal). Taky dostal podobnou odpověď jako já, zde níže připojenou od ÚS.

Zdenek mi to nazval – naser si.

I to mi úplně stejně říká ÚS.

Oni – soudci, jsou boží v dnešním rozloženém zkorumpovaném režimu vlády bohatců této země. Jak jinak si vysvětlit to, že ze mne onen právník dělá hlupáka – ale slovem se nezmíní o tom – co je, myslím, naprosto neosobní – a nemůžete mi nikdo vyčítat, že zde horuji pro cosi jenom svého:

píšu přeci především o čl. 54 platné ústavy a o tom, že jako nemajetný občan jsem diskriminován.

Na to prostě onen JUDr. vůbec nereaguje. Vůbec nereaguje a píše o jakýchsi papírech barevných, o tom, že bez advokáta je občan jenom mlha nad lesy se vznášející pro tento režim, o tom, že upřednostnit projednávání nějakého případu se vztahuje na úplně jiné věci...

Vážení voliči – opravdu jsem stížnost napsal já sám tak nepochopitelně, že nějaký chlapec právník ze mě oprávněně může dělat – hlupáka.

Kdo je tu hlupák? Ten článek v ústavě stále platné je jasný:

President republiky je volen v přímých volbách

Jakým právem si horda zločinců v dnešním (tehdejším) parlamentu dovolila definovat v metodě této volby drobnůstku v podobě -

50 000 nutných podpisů nutných k přiložení podané přihlášky kandidáta.

Proč ne dva podpisy, proč ne 800 podpisů, proč ne 2 000 podpisů, proč ne 95 000 podpisů, proč ne 2 000 000 podpisů atd?

Těmi 50 000 vyřadila vědomě všechny nemajetné lidi této země, kteří by se chtěli ucházet o tento post. Jenom o to jde – to není nic jenom pro mne – já se začátku roku 2018 vůbec nemusím dožít, tato takto zakódovaná diskriminace, je tady možná zakotvena pro mnoho dalších generací chtějících se účastnit těchto voleb.

R.Štědroň

červenec 2017

Ostrava, 22. června 2017

2

Ústavní stížnost podle § 72 zákona o Ústavním soudu č. 182/1993 Sb., v platném znění

Důvodová zpráva:

Z nás, kteří jsme zakládali OF v listopadu 1989, už děláme politiku jenom dva – trvale od onoho listopadu, v Moravskoslezském kraji. Ostatní umřeli, absolutně politiku zavrhl, zcela vyšuměli z našeho kraje, přestali ve veřejné sféře existovat, k ničemu se nevyjadřují, jsou nebo byli v base. Uběhlo už bezmála od onoho podzimu třicet let.

S demokracií však má tato země stále velké problémy. Jenom mé zkušenosti z politiky z života v této mé vlasti, z toho co jsem pro tuto zemi vykonal, konám a chci konat, z mého studia textů a knížky, kterou jsem publikoval, vyplývá odvaha a neohroženost, s níž se musím obrátit v naší věci na Ústavní soud.

Můj životopis je na w-stránkách mé strany. Nechci zdržovat, ale soudci ÚS musí vědět, co to je za osobu, která si dovoluje vyrušovat je z jejich klidu a napadat – napadnout svou výhradou nezpochybnitelnou premisu řádného občana – účastnit se svými nezadatelnými politickými právy – všech typů voleb, které Ústava definuje. Jsem řádným občanem této země, nikdy jsem nebyl trestán, jsem svéprávný (viz § 5 zák. č. 275/2012 Sb.), celý život platím řádně daně tomuto sátu, nelžu a nekradu, nikdy nikdo proti mně nevznnesl obvinění z trestného činu, nikdy jsem nestál před soudem jako obviněný. Žiju celý život od výplaty k výplatě, od dávky v nezaměstnanosti (jen jeden rok) k dávce, od nemocenské k nemocenské. Nebyl jsem schopen si za posledních 10 – 15 let poctivě nastřádat či nahromadit pár miliard korun do foroty. Nebyl. S manželkou jsme vychovali jednu dceru, která už pracuje, ale bohužel se musíme podílet na její podpoře jako samoživitelky – naší pomocí ji živit jejího syna, našeho vnuka.

Celý život se však politicky tak či onak angažuji, tj. tedy od mého nástupu na vysokou školu už 43 roků. Kamoši z fakulty mohou dokázat.

Je nutné, abyste Vy, soudci ÚS věděli, co jsem zač.

Když by totiž žili všichni občané České republiky, tak jako já (věřím, že nás je snad ještě stále – většina) – tak by 80% policistů ubylo, možná 90% státních zástupců a Vás soudců rovněž 80 - 90%. Nebyli by totiž vůči takto žijícím lidem v mé vlasti – potřební. Neměli by co dělat. To je můj kredit, slušného občana, můj nezpochybnitelný politický a morální kapitál. Počet advokátů by se rovněž smrskl do bezvýznamného počtu. Tato moje stížnost není nic osobního – i Vás, malé hrstky právníků – soudců této země se týká toto mé konstatování stran konsekvencí vyplývajících z mého života – i Vy byste byli nepotřební, já Ústavní soud nepotřebuji přec. Moje stížnost řeší demokratické fungování

českého státu. Jeden z asi 50 problémů, nepopsaných nedefinovaných striktně dnešní českou ústavou.

Nejen v preambuli dnes platné Ústavy ČR se definuje český stát jako demokratický. Občané si mají být rovni ve svých právech. Tedy všichni občané – patrně. Právo účastnit se politické soutěže nemůže být proto omezeno – nemělo by být omezeno tak, aby se někomu toto právo upíralo. Článek 21 Listiny základních práv a svobod.

Když na podzim roku 1992 vymysleli (vymyslelo několik málo osob bez jakékoli diskuse s občany ČR; ta ještě neexistovala) v dodnes platné ústavě, článek 5, nemůžeme my dnes za to, že demokracie se tímto, občanům Česka velmi málo známým článkem dnešní ústavy – **smrskla na soutěž politických stran**.

Proto tvrdím, že v České republice dodnes neexistuje demokracie, žijeme ve státním režimu partajokracie.

Zhruba 250 stran (viz příslušné usnesení PS P ČR v květnu každého roku k účetním závěrkám hospodaření politických stran), které mají dohromady asi 170 000 členů, se podílí rozhodujícím způsobem na chodu této země. Voličů je ale 8 500 000. Jde o partajokracii jak vyšitou a v komentářích k ústavě, které nyní vyšly v objemných foliantech a i Váš dr. Rychetský se na nich podílel – k tomuto článku jediná větička o partajokracii není. Jsou to jenom právnické slinty, které zamlžují podstatu článku 5 současné ústavy.

Je zde partajokracie nikoli demokracie. To je to moje tvrzení, které si mohu dovolit – podle §72, odst.1, písm.a) zák. č. 182/1993 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Já toto tvrdím. Protože jsem byl členem několika polistopadových politických stran, samozřejmě patřím k těm málo lidem v naší zemi, kteří vědí, že bez realizace praktické, tohoto článku – se nebudu moci už nikdy sám účastnit oné soutěže, která definuje politický režim českého státu (i u senátu je pak příslušná povinnost). Proto jsem si okamžitě po odchodu z tehdejší vládní strany založil stranu svoji, byla MV ČR zaregistrována v roce 2004.

Realizace článku 5 ústavy, mi tak umožnila kandidovat do všech typů voleb, které v republice byly a jsou (obec, kraj, sněmovna, parlament EU a do senátu jsem kandidoval už 4x, vše dohledatelné na www.volby.cz, který vede jeden z ústředních orgánů státní správy – ČSÚ). Když Bůh dá, budu do senátu kandidovat příští rok po páté – a nebudu se nikoho muset doprošovat, nebudu se nikoho muset na něco ptát či žádat o svolení – **PROTOŽE NAPLŇUJI BEZE ZBYTKU ČLÁNEK 5 DNEŠNÍ ÚSTAVY**.

Protože v historii lidstva samozřejmě, ulice vládne, vládla a bude vždy vládnout, JESTLI SE TO DNEŠNÍ SVĚTOVÉ MAFII LIBÍ NEBO NELÍBÍ (jen je podstatné zdali na ni přijde sto lidí anebo tři čtvrtě milionu, jako kdysi na Letnou), lid v Česku si vymínil přímou volbu prezidenta České republiky.

Konala se zatím jenom jedna takováto volba v historii ČSR či ČR, jak víte.

Proto také velmi málo lidí (ani já tehdy před pěti lety) nebylo schopno pochopit – docenit, domyslet diskriminační omezení pro většinu občanů České republiky, kterým je § 21 zákona o volbě prezidenta ČR (275/2012 Sb.) v požadavku – k podání návrhu na registraci kandidáta do prezidentských voleb – připojit petici podepsanou 50 000 občany oprávněnými volit prezidenta ČR. Tedy Vy, soudci Ústavního soudu posoudíte to, zdali jest možno i dnes podat stížnost na tento jeden jediný řádek v citovaném zákoně. Diskriminační řádek, vylučující možnost účastnit se této volby drtivé většině občanů – voličů starších 40 let, České republiky. Abyste tomu rozuměli ještě jasněji – je to obdobné s tím, že když chceme kandidovat do senátu, sněmovny či parlamentu EU – musíme vysolit státu kauci příslušnou – ta je zatím v tisících korunách – zde si ovšem u prezidenta někdo vymyslel – degenerovaný český parlament – nepřímou kauci za účast ve volbách - v řádech milionů korun. Co to je získat 1000 podpisů pod listinu zakládající politickou stranu – to já přec dobře vím. Víím tedy, co to je získat 50 000 podpisů pro člověka všeobecně neznámého. **To bez peněz nelze**. Myslím dokonce, že ani žádná politická strana v České republice nemá dnes už sama 50 000 členů. I kdyby

měla – stále to vylučuji – za to mě sudíte – nemá, podle mých informací o stranách v této zemi, žádná jistotu, že by od **všech** svých členů získala podpis hodnověrný pro jednoho jediného kandidáta. Soude.

To bez peněz nelze.

Kde je tedy rovná soutěž – natož tak politických stran. Já prostě nemám možnost dostat se na startovní čáru, na které by se postavili vedle mne současní kandidáti (zatím především nemocný z Hradu a vekslák z Chuchle). Oba mají dost peněz či jsou dostatečně známí na to, aby tento počet sehnali (navíc je otázkou, proč by měl stávající prezident, nezajímá mne jeho současné jméno, který byl již jednou zvolen v přímých volbách – proč by měl znovu shánět podpisy jako všichni ostatní, zde by tato jediná možná výjimka od tohoto diskriminačního opatření byla pochopitelná).

V takto nakresleném typu voleb jsou kupodivu politické strany vysunuty na bok této soutěže.

Disponuje například dnes v současném parlamentu jedna strana tolika poslanci a senátory, aby se mohla využít i druhá možnost jak navrhnout kandidáta? Maximálně jedna.

A aby se v dnešním parlamentu domluvilo více stran, aby tuto možnost návrhu kandidáta využilo – to zatím nehrozí, všechny parlamentní strany si jdou po krku přímo zoufalým způsobem, jejich společná domluva na něčem opravdu prospěšném pro český stát, pro český národ, je dnes nemožná.

Tvrdím.

Zůstává tedy volba prezidenta soutěží jinou než definovanou v článku 5 ústavy – jest to soutěž jednotlivých osobností, jednotlivých osob, občanů ČR. Nic víc.

Nu, ale to je otázka na Vás – pánové z Ústavního soudu České republiky – není to porušení LZPS (2 /1993Sb.)?

Občané mají právo podílet se na správě věcí veřejných přímo...

Výše jsem Vám už sděloval, že nedisponuji žádnými miliardami, připojuji zde – ani miliony.

Tedy nemohu využít – ABSOLUTNĚ NEMOHU VYUŽÍT RELATIVNĚ FUNGUJÍCÍHO TRHU V ČESKÉ REPUBLICCE TAK,

abych si zadal u nějaké firmy zabývající se reklamou či podobnými aktivitami, požadavek na sběr 50 000 hodnověrných podpisů tak, aby po jejich předložení na MV ČR – byla splněna podmínka § 21 zákona o volbách prezidenta, a byla tak moje kandidatura zaregistrována – a já se mohl postavit na startovací čáru všech kandidátů.

Ten podpis se regulérně, naprosto morálně čistě – dá koupit. Tady nejde o koupení si hlasu volebního, že chci být prezidentem ČR, za každou cenu.

To ne.

Pouze splnění diskriminační podmínky – účastnit se dnes soutěže o posici prezidenta ČR.

Cena nabídky firmám za splnění tohoto jasného čitelného normálního tržního požadavku je – odborným odhadem a mým výpočtem, v rozmezí 30 – 60 milionů korun.

A tyto peníze já nemám.

Nejenom já.

Takže zkraje příštího roku to **nebude soutěž** mezi nejlepšími lidmi, nejmorálnějšími, nejschopnějšími, s nejlepším programem dalšího vývoje ČR, ale bude to soutěž mezi nejbohatšími nebo lidmi vzešlými z mafie politických struktur, které zapustily kořeny a vyrostly do obludných podob od ledna 1993.

Impuls k presidentské volbě jsem dostal teď na jaře 2017. Víím, že nemám konkurenty v této soutěži, které se nemohu kvůli diskriminačnímu řádku v jednom zákoně účastnit. Oslovil jsem 14 miliardářů (jenom jeden odpověděl klasickým politickým sliněním) v této zemi s žádostí o pomoc při získání těchto 50 000 hodnověrných podpisů. Sdělil jsem tuto mou iniciativu stran mé snahy o možnost účastnit se této soutěži veškerému základnímu celostátnímu tisku (všechny celostátní deníky). Samozřejmě, že odpověď nulová. Současná zabarikádovaná mafie tohoto prolhaného, zkorumpovaného státu (to je jenom moje právně ostřejší a lidsky pochopitelnější definice našeho

režimu; dr. Rychetský to v Respektu 24.XI. – 4.XII. 2016, na straně 47, řekl pouze diplomatictěji – *velmi kritický stav*, tedy nejen v ČR), nedovolí osobě neustranné – účastnit se celostátního politického klání.

Nedovolí.

Disponují stamilióny korun, takže mají moc. Moc to nedovolit. Veřejnoprávní televize je v objetí několika málo politických stran. Dříve jedna, dnes od ledna 1993 jsou to strany tři, čtyři.

Velmi malý rozdíl oproti minulu.

Žádný normální občan žijící životem takovým jaký jsem u sebe definoval výše, nenastřádá cca 50 mil korun volných k tomu, aby je mohl vyhodit za práci nějaké agentury, která mu nakoupí od občanů 50 000 hodnověrných podpisů. To je ten problém, který se Vám snažím vysvětlit. Volby presidenta ČR. (O zbývajících ostatních této země, píšu jinde)

Snad jste schopni pochopit, že to není problém nějakého Štědrone.

To je problém legitimní a legální českého státu.

Nebude zvolen nejlepší kandidát.

Výsostný ctnostný a respektovaný člověk.

Je to mafie soutěže politických stran podle článku 5 dnešní ústavy, budiž, nebudu rozvádět zkušenosti soutěže parlamentních a dnes zatím neparlamentních stran (osobně se účastním všech typů voleb od roku 1990). Přirozeně také nerovné soutěže entit vlastních legálně i od státu stovky miliónů korun proti nám neparlamentním stranám, kteří nevlastníme nic, kromě obsahu svých soukromých kapes u kalhot.

Tedy alespoň u naprosto individuální soutěže jednotlivců o post presidenta, by mělo být dosaženo soutěže pouze umu a modrosti kandidátů – nikoli soutěže měšců peněz, které si ten či onen sežene na podpisy či bilbordy.

Já nebudu potřebovat žádné bilbordy totiž, chci kandidovat jenom proto, že vím, že příslušní kandidáti nemají šanci mě porazit v rovné soutěži = diskusi na živo, ve veřejných sdělovacích prostředích. Nemají totiž žádný program pro tuto zemi.

Jenom hesla a šťeky.

Já jediný z nich mám na stole svůj návrh zadání nové občanské ústavy pro ČR určený pro dvouletou celonárodní diskusi, a poté po této diskusi, dokončený návrh nové občanské ústavy – předložit k referendu.

Toto je moje vize udržitelného českého státu.

Dnes český stát směřuje do katastrofy po tisíciletém svém vývoji.

Arci – já zde nemám střed zájmů – já už dalších 28 roků politiku v této zemi dělat nebudu – to se nedá přežít. Z tohoto režimu staršímu člověku nezbyvá – je-li citlivý na hrůzy, do kterých jsme uvrženi – nezbyvá než chcípnout.

Mám ovšem jeden a půl ročního vnuka. Pro toho se budu bít do smrti své. Za přímou demokracii. Domnívám se, že je absolutně nedemokratické primárně občany platným zatím zákonem (275/2012 Sb.) nepustit do volební soutěže jen proto, že se celý život choval podle zákona – protože jen málo kdo, dokáže za život nashromáždit normální, poctivou práci volných 50 miliónů korun, které k životu nepotřebuje.

Argument, že 50 000 podpisů neznamená hned finance, je lživý, protože pokud člověk chodí do práce, respektive, musí chodit do práce, aby žil v souladu se zákony, choval se slušně, loajálně ke svému státu, nemá možnost sám kontaktovat 50 000 lidí s žádostí, aby mu svůj podpis svěřili (fysicky na papíře s ověřeným dokladem totožnosti).

Domnívám se, že zločinci, kteří sedí v dnešním parlamentu toto věděli – přesto – protože čl. 54 odst. 2/ ústavy, je úplně volný a nijak nedefinuje podmínky přihlášek kandidátů na presidenta – přesto si mohli dovolit vsunout podmínku 50 000 podpisů pro kandidáty na presidenta – **a tak všechny nás nemajetné z této volby vyřadili.**

Pokud bude tato podmínka platit i nadále – ne, že jenom vyřadili jednorázově.

Při nevyřazení této podmínky, bude platit naše diskriminace, diskriminace nemajetných – stále.

Pokud se Ústavní soud nebude zabývat mou stížností – **kdo v této zemi posoudí omezení mých, našich ústavních práv** (viz výše). President je ústavní činitel a já se jím nemohu stát právě proto, že ÚS připustil, aby existovalo toto omezení (50 000 podpisů jako podmínka ke kandidatuře) a tím následně porušení mých, našich ústavních práv. Nejde přece jen o mě – jde o všechny občany, kteří se – kvůli této podmínce, tak jako já těchto voleb účastnit nebudou (a já Vám některé mohu jmenovat), protože nemohou, nemají peníze tak jako já, na získání podpisů nutných k připuštění na startovací čáru tohoto typu diskriminačních voleb. Není touto podmínkou zaveden neústavní nedemokratický princip těchto voleb? Domnívám se dokonce, že by Ústavní soud neměl čekat, až ho vyzve právní laik z řad občanů, ale měl by snad činit sám, i když pro to možná neexistuje žádný důvod v zákonech. Logika musí být nad právem, když je ono nelogické (protiústavní). Jde o téma jak volit nejvyššího ústavního činitele země přímou volbou, nevím o žádném jiném soudu v ČR, který by měl kompetence v této věci rozhodnout.

Možná se bláhově jen já domnívám, že Ústavní soud je zde (placen z peněz daňových poplatníků) také proto, aby hlídal správnost, ale i rozumnost, věcnost a hlavně logičnost ústavních zákonů a práv, která se týkají občana v jeho vztahu k ústavnímu pořádku této země. Jakákoli diskriminace ve vztahu k jeho ústavním právům (několikrát jsem v tomto textu sdělil – že povinnosti občana vůči tomuto státu si plním bezezbytku) je nepřípustná. Pokud chce stát omezit kandidáty na presidenta, nechť je omezuje věcmi spjatými s touto funkcí, tj. zkušenostmi podpořeným věkem, dosaženým vzděláním, bezúhonností, neexistencí oprávněných námitek zpochybňujících důvěryhodnost kandidáta, atd., ale nikoli jeho majetkem. Požadovat od kandidátů nepřímo peníze za možnost připuštění k soutěži o presidentský post nás zavádí o 2000 let zpět, kdy za starověkého Říma měl pravdu ten, kdo měl majetek. Myslím, že jestli ÚS omezení kandidatury jen pro vyvolené (ti jsou schopni si získat 50 000 podpisů) neodmítne, hlásí se k tomu, že si nemajetných lidí neváží a proto je z této kandidatury a priori vylučuje.

Proto napadám i dnes (patrně v nesouladu s § 73, odst. 3/, zákona o Ústavním soudu) podmínku kandidatury v § 5 zákona o volbě presidenta republiky (275/2012 Sb.). Ten nesoulad se ovšem snažím vysvětlit výše. Při schvalování Vašeho zákona 182 v roce 1993, neměly zákonodárci páru o tom, že může nastat problém, se kterým se dnešní znění celého § 72 (zák. č. 182/1993 Sb.) z hlediska termínů podání stížnosti, vůbec neumí popasovat.

Jako stěžovatel, navrhovatel, účastník řízení před ÚS využívám tímto i § 71d, odst. 1/ zák. č. 182/1993 Sb., vzhledem k tomu, že by bylo demokratické a nediskriminační, umožnit řádnou demokratickou volbu, již v nadcházejících presidentských volbách – na počátku roku 2018.

Hlavně se nesmíte vylekat z toho, že zrušením diskriminace – 50 000 petici, bude navrženo do presidentské volby hned tisíc kandidátů.

Nebude.

Jistě by jich bylo víc, než tomu bude příští rok, ale obava z příliš nadměrného počtu kandidátů je iracionální a vykonstruovaná. Další argumenty na podporu i tohoto mého tvrzení budu snad moci projevit při veřejném slyšení před Vaším soudem, když Bůh dá.

Můj výrok:

Žádám o zrušení diskriminační podmínky předkládání petice s 50 000 podpisy pro účast navrženého kandidáta do soutěže o post presidenta republiky v zákoně č. 275/2012 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Nebo jinak zajistit, aby se v Česku této soutěže o post presidenta republiky mohl účastnit každý, kdo splňuje podmínku § 5 výše uvedeného zákona (tedy je svéprávný).

Žádám rovněž, jak už jsem výše naznačil o projednání mé žádosti mimo pořadí (tedy přednostně), tak jak mi to umožňuje § 71d, odst 1/, zák. č. 182/1993Sb., v platném znění.

RNDr. Radoslav Štědroň
Vdovská 36
Ostrava
712 00
tel. : 604297960
r. č. 5504211493

ÚSTAVNÍ SOUD

JOŠTOVA 8, 660 83 BRNO

8

Vážený pan
RNDr. Radoslav Štědroň
Vdovská 36
712 00 Ostrava

V Brně dne 30. června 2017
Sp. zn.: SPR. ÚS 461/17

Vážený pane doktore,

ačkoli je myslím zřejmé, že úmysly, jimiž jste veden, jsou dobré, ani rudý papír o nadstandardní gramáži, který jste nezvykle zvolil jako nosič pro písemnost ze dne 22. 6. 2017, subjektivně prezentovanou jako ústavní stížnost, nemůže nic změnit na tom, že Ústavní soud se jako specifický orgán ústavnosti pohybuje v právním prostoru tvořeném Ústavou České republiky a zákonem č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, přičemž mantinely takto vymezené nemůže, respektive nesmí překročit. Řízení před Ústavním soudem je poměrně přísně formalizováno (blíže mimo jiné viz www.usoud.cz – průvodce řízením o ústavní stížnosti) a z tohoto hlediska nelze Váš dopis přijmout k projednání ani při nejlepší vůli. Proto byl zařazen do správního rejstříku a z tohoto důvodu Vám na něj odpovídám já. Jádrem takové odpovědi je sdělení, že jsem Váš dopis z pověření pana předsedy Ústavního soudu bohužel nucen odložit.

Soustředím-li se na závěr, prezentovaný jako *můj výrok* (měl jste patrně na mysli návrh), žádáte od Ústavního soudu dílem zrušení nejméně části obecně závazné právní normy (což za jistých okolností v jeho možnostech je), dílem nemožné, neboť nijak jinak, než zrušením normy či jen její části Ústavní soud jako principiálně apolitický, nevolený orgán Vámi prezentovaný problém ovlivnit (toliko nepřímo!) nemůže.

V této souvislosti upozorňuji na ustanovení § 74 zákona o Ústavním soudu, jako na prakticky jedinou možnost, jak může zrušení obecně závazného právního předpisu či jen jeho části, efektivně navrhopvat kterýkoli občan. Podmínkou je ústavní stížnost směřující (po vyčerpání všech prostředků, které náš právní řád k obraně dotčených práv nabízí) proti aplikaci zpochybňovaného právního předpisu v podobě individuálního právního aktu, kterou bylo negativně zasaženo do individuálních, ústavně garantovaných práv. (Typicky například uložení pokuty za nerespektování obecně závazné právní normy, které se potrestaný odmítá podřídít, neboť je přesvědčen o tom, že je v rozporu s ústavním pořádkem). Návrh tedy musí být podán spolu s ústavní stížností a nelze odhlížet od toho, že je takový postup spojen s nezanedbatelným

rizikem, neboť předkladatel ústavní stížnosti nemá přirozeně, ani při spolupráci s advokátem, jistotu, že Ústavní soud se s jeho argumentací ztotožní.

Druhá možnost je upravena v § 64 zákona o Ústavním soudu. Vyplývá z něj, že samostatně, tedy bez spojení s ústavní stížností, mohou návrh na zrušení zákona nebo jiného právního předpisu, případně jen některé části, podat tam vyjmenované subjekty, jako prezident republiky, vláda, kvalifikovaná skupina poslanců Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky či kvalifikovaná skupina senátorů atd. Některý z těchto zákonem povolaných subjektů by tedy bylo třeba pro takovou myšlenku získat, přičemž by zřejmě nebylo příliš poctivé, respektive realistické předstírat, že je to úkol snadný.

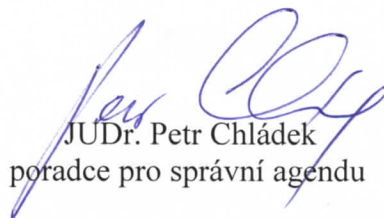
Pro úplnost dodávám, že vzhledem k tomu, že řízení před Ústavním soudem je důsledně koncipováno jako návrhové; na základě neformálního podnětu, za jaký je nevyhnutelně třeba považovat Váš dopis, či dokonce z vlastní iniciativy, byť by snad i byla v konkrétním případě zřejmá „značná společenská poptávka“, tedy Ústavní soud konat nemůže. Zamyslete-li se nad tím s odstupem, dojdete snad rovněž k závěru, že je to tak správně, neboť v opačném případě by Ústavní soud, kdyby, jakkoli se to zdá být zcela nepravděpodobné, přece jen snad nečekaně „zvlčil“, mohl by vzhledem k moci, jakou disponuje, napáchat nedozírné škody.

K čas od času kritizované zákonné povinnosti být v řízení před Ústavním soudem zastoupen advokátem poznamenávám, že některé nekvalifikované pokusy o zahájení řízení před Ústavním soudem by mohly dobře posloužit jako doklad toho, že ze strany zákonodárce se nejednalo o pouhý rozmar či snad restrikcii nedomyšlenou. Advokát by například prakticky jistě neargumentoval v souvislosti se žádostí o přednostní projednání ústavní stížnosti zcela nepřipadným ustanovením § 71d, odst. 1 zákona o Ústavním soudu, vztahujícím se (výlučně) k řízení o souladu mezinárodních smluv s ústavními zákony, neočekával by, že Ústavní soud bude (namísto Parlamentu) hlídat *správnost, ale i rozumnost, věcnost a hlavně logičnost ústavních zákonů*, je-li povolán k jejich ochraně, a zcela jistě by Ústavnímu soudu, ani skrytě, natož otevřeně de facto nevyhrožoval, že nebude-li (bez ohledu na zákonnou úpravu) postupovat v souladu s jeho představou, přihlásí se k tomu, že si *neváží nemajetných lidí*. Krátce řečeno, nechoval by se bláhově, abych se přidržel Vaší vlastní terminologie.

Myslím, vážený pane doktore, že chcete-li být brán jako potenciální kandidát na funkci hlavy státu (?), či jen jako aktivní občan – partner v diskusi – vážně, neměl byste se tak projevovat ani Vy. Některé zdravé myšlenky ve Vašem textu obsažené to celkem nešťastným způsobem zpochybňuje, což je, řekl bych, docela škoda.

V úctě

ÚSTAVNÍ SOUD
Joštova 8
660 83 BRNO (25)

JUDr. Petr Chládek
poradce pro správní agendu